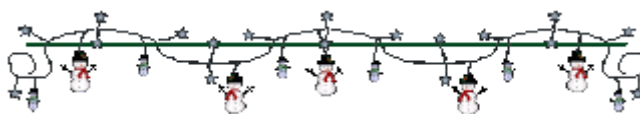

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν δύο φίλοι. Ο Μανιός και ο Καλούδης. Είχαν μεγαλώσει μαζί και ήταν αχώριστοι.

Ζούσαν σε ένα φτωχό χωριό, σε μια πλαγιά της Πίνδου. Χωράφια μεγάλα δεν υπήρχανε για να δώσουνε πολύ σοδειά και τα ζωντανά ήταν λίγα, ίσα να δίνουν λίγο γάλα. Μία μόνο φορά το χρόνο, κάθε σπίτι έσφαζε ένα ζώο και με το κρέας του πέρναγε η οικογένεια όλη τη χρονιά.

Παρ' όλ' αυτά οι άνθρωποι ήταν χαρούμενοι. Κάθε πρωί καλημερίζονταν. Για τις δουλειές του καθενός, μαζευόταν όλο το χωριό. Τα βράδια, σε καμιά πόρτα δεν έμπαινε κλειδί.

Μόνο οι δύο φίλοι ήτανε πάντα χολωμένοι. Όλα τους φαινότουσαν λίγα. Ποτέ δε χόρταιναν, ποτέ δεν γέλαγαν. Περπάταγαν μαζί στα σοκάκια του χωριού κι όλα τους ενοχλούσαν.

«Δεν είναι ζωή εδώ πέρα», έλεγε ο Μανιός.

«Μόνο φτώχεια και μιζέρια», συμπλήρωνε ο Καλούδης.

Μέχρι που αποφάσισαν να φύγουν για να βρουν την τύχη τους.

Σήμερα το 'παν, αύριο ξεκίνησαν. Και ας ήταν παραμονή Χριστουγέννων. Κι ας είχε ήδη στρωμένο χιόνι ο δρόμος. Κι ας ήταν το κρύο τσουχτερό.

Όλοι οι χωριανοί τους ακολούθησαν μέχρι το έβγα του χωριού και ο καθένας έβαζε το κάτι πιας του στο δισάκι τους. Στο τέλος, έμεινε ο πιο γέρος και ο πιο σοφός του χωριού. Τους χαιρέτησε και τους είπε:

«Εγώ δεν έχω τίποτα να σας δώσω, εκτός από μία συμβουλή: Μια σαύρα, ένας κύκλος και δυο κλειδιά θα σας σώσουν.»

Και λέγοντάς τους αυτά τα λόγια, έβαλε στο δισάκι τους από ένα κλειδί.

Κράτησαν οι δυο φίλοι τα λόγια αυτά και ξεκίνησαν.

Δρόμο παίρνουν δρόμο αφήνουν, περπάταγαν έντεκα μέρες. Το μεσημέρι φτάνουν σε ένα караφλό βουνό. Ούτε ένα δέντρο, ούτε ένα πουρνάρι δεν ήταν φυτεμένο στις πλαγιές του. Βράχια, μόνο βράχια, που έλαμπαν στον χειμωνιάτικο ήλιο. Όμως πάνω ψηλά στην κορφή, φαινόταν ένα καταπράσινο μποστάνι, με δέντρα πολλά, αλλά και μ' ένα έλατο τεράστιο, που λες και άγγιζε τον ουρανό.

Ζύγισαν με το μάτι την απόσταση, ζύγισαν τα παγούρια και τα δισάκια τους, να δουν ν τους φτάνει το νερό και το προσφάι, πίστεψαν πως θα τα καταφέρουν κι άρχισαν να ανεβαίνουν.

Περπάταγαν για ώρες, αλλά η κορφή έμοιαζε να μένει το ίδιο απόμακρη. Το νερό τέλειωσε, το φαϊ τέλειωσε και η δίψα με τη πείνα σε λίγο ήταν αβάσταχτες. Έπεσαν σχεδόν του θανατά.

«Μανιέ, δε θα τα καταφέρουμε», του είπε εξαντλημένος ο Καλούδης. **«Πρέπει να σκεφτούμε κάτι γρήγορα».**

Τότε ο Μανιός θυμήθηκε τη συμβουλή του σοφού.

«Μια σαύρα, ένας κύκλος και δυο κλειδιά θα σας σώσουν.»

«Καλούδη» του είπε **«να χωριστούμε. Κι όποιος βρει μια σαύρα ταν ακολουθάει μέχρι να βγουν αστέρια, θα συναντηθούμε πάλι εδώ. Ό,τι βρούμε, θα το μοιραστούμε. Ίσως έτσι σωθούμε».**

Κατάκοποι κι οι δύο, αρχίνισαν να ψάχνουν. Ο Καλούδης, όσο κι αν έψαξε, δε βρήκε τίποτα. Όμως σε λίγο ο Μανιός, διέκρινε μια σαύρα στις πέτρες. Χωρίς να την τρομάξει βάλθηκε να την ακολουθάει. Μετά από ώρα, βλέπει τη σαύρα να χώνεται σε μια τρύπα. Σκύβει να δει και βλέπει ένα μικρό λάκκο με πεντέξι γουλιές νερό όλο κι όλο. Και γύρω-γύρω δυο φουχτιές βρασμένους σπόρους.

Για μια στιγμή σκέφτηκε να τηρήσει τη συμφωνία, να βάλει το νερό στο παγούρι και να μαζέψει στο μαντήλι του τους σπόρους. Από τη δίψα και την πείνα όμως, δεν άντεξε. Έπεσε με το πρόσωπο στο λάκκο, το ήπιε μέχρι την τελευταία σταγόνα και βάλθηκε μετά να μασουλάει λάιμαργα τους σπόρους. Μετά σηκώθηκε και πήρε το δρόμο του γυρισμού.

Σε λίγο συναντήθηκαν. Τα αστέρια είχαν αρχίσει να τρεμοφέγγουν. Ο Καλούδης ήταν σχεδόν μισοπεθαμένος.

«Βρήκες τίποτε;» λέει στο Μανιό. Εκείνος, προσπάθησε να κρύψει πως είχε χορτάσει και ξεδιψάσει και με εξαντλημένη δήθεν φωνή του είπε:

«Τίποτα. Εσύ;»

«Ούτ' εγώ».

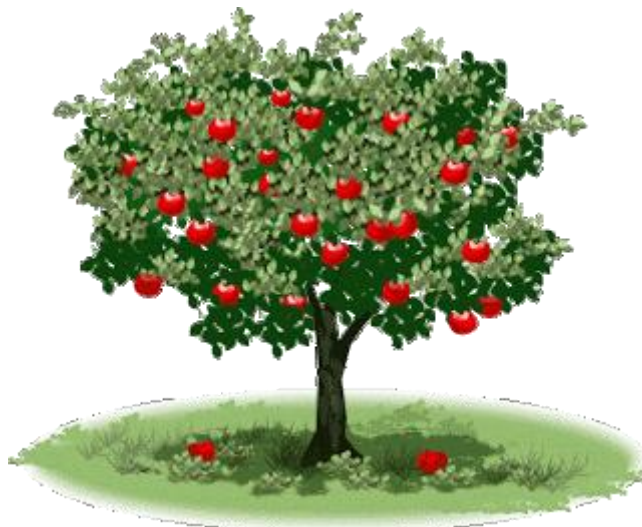
«Ε, τότε είμαστε χαμένοι».

Ακούμπησε ο ένας στον άλλον και συνέχισαν τον ανήφορο.

Σε λίγο ο Καλούδης έπεσε και δε μπόρεσε πια να ξανασηκωθεί.

Ο Μανιός, γεμάτος λύπη κι ενοχή, τον άφησε και συνέχισε.

Με τα πολλά έφτασε στο μποστάνι της κορφής. Είχε πέσει πια η νύχτα. Η δίψα τον είχε πάλι εξαντλήσει, αλλά η πείνα του ήταν μεγάλη.

Το μποστάνι είχε στη μέση μια υπέροχη λίμνη με πεντακάθαρο νερό. Γύρω απ' αυτήν, ζουμεροί καρποί κρεμόντουσαν από τα δέντρα. Τρέχει ο Μανιός να πει, μα με το που ακούμπησε τα χείλη στο νερό, η λίμνη ξεράθηκε. Άπλωσε το χέρι του να πάρει ένα μήλο. Το δέντρο όμως αμέσως μαράθηκε κι οι καρποί του.

Αποτραβήχτηκε κι αμέσως η λίμνη ξαναγέμισε και η μηλιά ξανάβγαλε τα ζουμερά της μήλα.

Προσπάθησε πολλές φορές, μα πάντα τα ίδια.

Εκείνος απελπίστηκε. Ένωσε πως φτάνει το τέλος του. Θα πέθαινε από δίψα και πείνα ανάμεσα σε νερά πεντακάθαρα και καρπούς εξάιστους. Σήκωσε τα μάτια στον ουρανό κι έβγαλε μια φωνή απελπισίας.

Τότε, μέσα στο σκοτάδι, ένας γέροντας με κάτασπρα φωτεινά ρούχα παρουσιάστηκε μπροστά του:

«Ποιος είσαι», τον ρώτησε τρομαγμένος ο Μανιός.

«Είμαι ο γέροντας των Φώτων, που ξημερώνουν αύριο» του είπε. **«Εδώ είναι το σπίτι μου. Τα δέντρα και η λίμνη είναι φίλοι μου κι έχουν για εχθρό τους αυτούς, που προδίνουν τη φιλία, όπως έκανες κι εσύ πριν από λίγο»**.

«Δώσε μου μια ευκαιρία να επανορθώσω» τον παρακάλεσε ο Μανιός.

«Θα σου δώσω. Όχι για σένα, αλλά γιατί πριν 50 χρόνια, ο πατέρας σου, περνώντας από δω, αν και βιαζότανε να πάει να πουλήσει τη σοδειά του, σταμάτησε να σβήσει τη φωτιά, που είχαν

ανάψει οι μακρुकουτάληδες καλικάντζαροι. Θα σε αφήσω να φας και να πιεις. Αύριο όμως, με το ξημέρωμα των Φώτων, αν δε έχεις καταφέρει αυτό που θα σου αναθέσω, το νερό μου θα στερέψει πάλι για σένα, οι καρποί μου θα σαπίζουν πάλι στα χέρια σου και κανείς δε θα μπορέσει πια να σε βοηθήσει.»

«Τι να κάνω;» τον ρώτησε ο Μανιός.

«Να σώσεις τη μοίρα της γης!» του απάντησε ο Γέροντας των Φώτων.

«Και πως μπορώ εγώ να σώσω τη μοίρα της γης;»

«Στον κήπο αυτόν, έχει τις ρίζες του αυτό το θεόρατο δέντρο. Στα κλαδιά του κατοικεί η μοίρα της γης. Φάε, πιες και κρύψου. Σε λίγο θα τα καταλάβεις όλα».

Με τα λόγια αυτά, ο γέροντας εξαφανίστηκε.

Ο Μανιός κρύφτηκε.

Μόλις νύχτωσε, από τα δέντρα άρχισαν να βγαίνουν οι Μακρुकουτάληδες καλικάντζαροι. Ήταν βρώμικοι, άγριοι στην όψη και οι φωνές τους έμοιαζαν με ουρλιαχτά άγριου σκυλιού. Το πιο περίεργο όμως ήταν άλλο: Αντί για χέρια, είχαν μακριές κουτάλες, που έφταναν μέχρι το χώμα. Καθώς έβγαιναν, οι θάμνοι και τα μικρά δέντρα παραμέριζαν και στη μέση του ξέφωτου έμεινε μόνο το μεγάλο έλατο, το δέντρο της Γης. Ήταν θεόρατο και πανύψηλο, ο κορμός του όμως ήταν σχεδόν εντελώς κομμένος και μόνο από ένα μικρό κομμάτι κρατιόταν ακόμη όρθιο.

Οι Μακρुकουτάληδες καλικάντζαροι άρχισαν να χορεύουν γύρω από το δέντρο με ένα τρελό τραγούδι:

**Πείνα, δίψα, πείνα, δίψα!
Να κι οι άδειες μας κουτάλες!
Δε μπορούν να μας ταΐσουν!
Τι θυμός τι ταραχή!**

Θα γκρεμίσουμε το δέντρο!

Θα τρελάνουμε τον κόσμο!
Ο θυμός μας θα μερέψει
Σαν χαθεί όλη η γη!

Σε λίγο φέρανε ένα μεγάλο καζάνι. Μέσα βράζανε βατράχια, φίδια και σκουλήκια.

Μόλις στήθηκε, τρέξαν οι μακρουκουτάληδες με τις κουτάλες. Τις γεμίζανε, μα ήταν πολύ μακριές για να φτάσουνε στο στόμα τους να φάνε. Πετάγαν από δω και από κει τη σούπα. Άλλοι πέφτανε με τα μούτρα στο καζάνι. Όμως, λίγα καταφέρνανε. Κι όσο δεν μπορούσανε να φάνε, τόσο μανιάζανε.

Τι μεγάλες οι κουτάλες
Τι κατάρρα είν' αυτή
Το στομάχι δε γεμίζει
Ένα χρόνο νηστικοί.

Δες πως τρώνε οι άνθρωποι
Αχ, τι ζήλια φοβερή
Τα γλυκά τους θα σκορπίσω
Να πεινάσουνε κι αυτοί.

Τότε, ο αρχηγός τους, πιο ψηλός και πιο άγριος απ' όλους, σταματά και φωνάζει:

«Εμπρός, ένα τελευταίο κουταλοχτύπημα και τη γκρεμίσουμε τη μοίρα της γης».

Μα οι καλικάντζαροι ανυπομονούσαν να πάνε να πειράξουν τους ανθρώπους.

«Αρχηγέ, χάνουμε χρόνο. Πάμε να πειράξουμε τους ανθρώπους».

«Όχι», αγρίεψε ο αρχηγός, «κάθε χρόνο έτσι την παθαίνουμε. Έρχονται Χριστούγεννα, ένα κουταλοχτύπημα μας μένει να γκρεμίσουμε το δέντρο της Γης, φεύγουμε, το παρατάμε κι όταν γυρίζουμε, το δέντρο στέκει πάλι γερό».

«Μην ανησυχείς αρχηγέ. Φέτος θα αφήσουμε εδώ τον Σιχαμένο. Μόλις το δει να ξαναζωντανεύει, θα μας φωνάξει και θα προλάβουμε».

Εκείνη τη στιγμή, το κλαδί, που στηριζόταν ο Μανιός έσπασε και φανερώθηκε.

«Κατάσκοποος! Κατάσκοποος!», σούριξαν οι Μακρουκουτάληδες.

Τον πίνουν αμέσως και τον δένουν.

«Εμπρός να τον πετάξουμε στο καζάνι», αρχίσαν να φωνάζουν.

Τον πίνουν κι ετοιμάζονται.

«Περιμένετε, περιμένετε» φώναξε ο αρχηγός. **«Για να δούμε, μπας και είν' αυτός, που ο παππούς μου ο σοφός, μου είχε πει πως θα 'ρθει, να να μας ξεδιψάσει και να μας χορτάσει»**.

Τον φέρνουνε μπροστά του.

«Ποιος είσαι;» τον ρωτάει ο αρχηγός.

«Μανιό με λένε».

«Και τι ζητάς εδώ πέρα;»

«Ήρθα... ήρθα... για να σας σώσω», αποκριθηκε στην απελπισία του ο Μανιός.

Όλοι σταμάτησαν μονομιάς.

«Ξέρεις τον τρόπο;» ξαναλέει ο αρχηγός.

«Ναι!»

«Λέγε!»

«Μ' όλη αυτή τη φασαρία, δε μπορώ να θυμηθώ. Αφήστε μου λίγο χρόνο», τους είπε, τάχα μισοζαλισμένος εκείνος.

«Άκου» του λέει **«εμείς θα λείψουμε. Εσύ θα μείνεις δεμένος, εδώ, κάτω από το δέντρο. Ο Σιχαμένος θα σε φυλάει. Όταν γυρίσουμε, θα ξέρεις να μας πεις τι να κάνουμε για να χορτάσουμε και να ξεδιψάσουμε. Αλλιώς, το κομμένο δέντρο θα πέσει πάνω σου και θα σε λιώσει»**.

Τον δέσανε γερά και τον αφήκαν κάτω από το δέντρο.

Οι Μακρουκουτάληδες εξαφανίστηκαν. Σε λίγο κοιμήθηκε κι ο Σιχαμένος.

Ο Μανιός έσπαγε το κεφάλι του, τι να κάνεις για να λύσει το αίνιγμα της πείνας και της δίψας των Μακρουκουτάληδων. Απελπισμένος, βάλθηκε να ρωτάει τα δέντρα:

**Εσείς που, όταν πείνασα,
Θυμώσατε και σάπισαν
Οι νόστιμοι καρποί,
Το μυστικό σας πέστε μου.
Γιατί οι καλικάντζαροι μένουν νηστικοί;**

Τότε το θρόισμα των δέντρων έγινε μια φωνή και του 'πε:

**Όποιος δεν έμαθε ποτέ
με φίλους να μοιράζεται
της Γής αυτής τα δώρα,
πάντα θα μένει νηστικός
κι ας είναι ο πλούσιος
σ' ολόκληρη τη χώρα.**

Μα ο Μανιός δεν κατάλαβε και βάλθηκε να ρωτάει τη λίμνη.

**Εσύ που, όταν δίψασα,
νεράκι μου αρνήθηκες
κι έμεινες ξεραμένη,
το μυστικό σου να μου πεις.
Γιατί οι καλικάντζαροι
μένουνε διψασμένοι;**

Τότε τα μικρά κύματα γίνανε μια φωνή και του 'παν:

**Όποιος δεν έμαθε ποτέ
με φίλους να μοιράζεται
της Γής αυτής τα δώρα,
πάντα με δίψα θα περνά
κι ας είναι ο πλούσιος
σ' ολόκληρη τη χώρα.**

«Και τι να κάνω», φώναξε ο Μανιός «πέστε μου τι να κάνω; Πώς να τους χορτάσω και να τους ξεδιψάσω. Όπου να' ναι, η μοίρα της Γης θα γκρεμιστεί!

Και τότε, κύματα και δέντρα, του μίλησαν μαζί:

**Όλα τα πλάσματα της γης
φτιάχτηκαν για να δίνουν!
Κι όσοι δεν το κατάλαβαν,
μονάχα υποφέρνουν.**

**Καημένοι καλικάντζαροι,
δε μάθανε ακόμη,
πως οι κουτάλες οι μακριές
δεν είναι για να παίρνουν.**

Και τότε, σα ζωντανή, η φωνή του σοφού του χωριού ακούστηκε να θυμίζει:

«Τρία πράγματα θα σας σώσουν: μια σαύρα, ένας κύκλος και αυτά τα κλειδιά».

«Τη μια, με έσωσε μια σαύρα» σκέφτηκε ο Μανιός. **«Τώρα χρειάζομαι τον κύκλο. Πώς όμως;»**

Εν τω μεταξύ, είχε αρχίσει να ξημερώνει Θεοφάνεια. Το δέντρο άρχισε πάλι να τρέφει τον κορμό του. Όμως ο Σιχαμένος εκείνη την ώρα ξύπνησε. Το είδε κι έβαλε τις φωνές.

«Τρέχτε, τρέχτε», φώναζε, **«το δέντρο ξανατρέφει!»**

Οι Μακρουκουτάληδες εμφανίστηκαν με μίας. Σήκωσαν τις κουταλοχερούκλες τους και ετοιμάστηκαν για το τελευταίο χτύπημα. Η μοίρα της γης όπου να'ναι θα γκρεμιζόταν.

Τότε ο Μανιός φώναξε:

«Σταματήστε, σταματήστε, τη βρήκα τη λύση! «

«Σταματήστε», φώναξε ο αρχηγός. Και με καχύποπτο βλέμμα, τον πλησίασε.

«Μπορείς να μας ξεδιψάσεις και να μας χορτάσεις;» του είπε.

«Μπορώ» απάντησε εκείνος.

«Λέγε!»

«Έναν κύκλο! Κάντε ένα κύκλο γύρω-γύρω από το καζάνι!» τους είπε.

«Κάντε ό, τι σας λέει!» διέταξε ο Αρχηγός.

Οι Μακρुकουτάληδες φτιάξαν κύκλο γύρω από το καζάνι.

«Γεμίστε τις κουτάλες σας», ξανάπε εκείνος.

«Εμπρός, γρήγορα», ξανάπε ο αρχηγός.

Εκείνοι γέμισαν τις κουτάλες μέχρι πάνω.

«Και τώρα αρχινήστε να ταΐζετε τον διπλανό σας!» τους είπε ο Μανιός γεμάτος αγωνία.

Μα τι 'ταν τούτο; Χωρίς καμιά δυσκολία οι κουτάλα του καθενός Μακρुकούταλου έφτανε με ευκολία στο στόμα του διπλανού του λες κι ήταν φτιαγμένη μόνο για αυτό.

Οι Μακρुकουτάληδες άρχισαν να γελάνε σαν τρελοί. Μόνο που το γέλιο τους δεν είχε πια τον προηγούμενο θυμό. Το βλέμμα τους είχε γλυκάνει. Οι κινήσεις τους είχαν γεμίσει γαλήνη κι ευγένεια. Και οι φωνές τους αντί να ακούγονταν σαν κραυγή άγριου σκυλιού, μοιάζανε με παιδικό τραγούδι.

**Ο ένας τον άλλον ταΐζουμε
και τίποτα πια δε μας φτάνει
αντί για θυμούς και πειράγματα
τραγούδι καθένας θα λέει.**

**Κουτάλες μας έδωσ' η μοίρα μας,
νομίζαμε ήταν κατάρα**

**μα τώρα σα δώρο μου φαίνεται,
καλύτερο κι από κιθάρα.**

**Ντρα-αν, ντριν ντραν,
Ντρα-αν, ντριν ντραν.
Το μάθαμε το μουσικό.**

**Ντρα-αν, ντριν ντραν,
Ντρα-αν, ντριν ντραν.
ας πάει το κακό ριζικό.**

Κι όλο τάζαν ο ένας τον άλλον.

Εν το μεταξύ, το δέντρο της Γης, συνέχιζε να τρέφει τον κορμό του, κανείς όμως Μακρικούταλος δεν νοιαζόταν για αυτό. Εκεί, γύρω-γύρω από το καζάνι, το μόνο που ένοιαζε τον καθ' ένα τους ήταν πώς θα χορτάσει και πώς θα ξεδιψάσει τον διπλανό του.

Είχε πια ξημερώσει Θεοφάνεια. Οι καμπάνες άρχισαν να χτυπάνε. Οι Μακρικούτάληδες όμως, δεν σκορπίστηκαν σαν τρελοί, όπως κάθε χρόνο. Γαληνεμένοι, σηκώθηκαν από τη θέση τους κι άρχισαν να εξαφανίζονται με ένα γλυκό χαμόγελο μέσα στα δέντρα.

Τελευταίος ο αρχηγός, αφού πλησίασε το Μανιό του είπε:

«Δέκα καλικανταροαιώνες περιμέναμε αυτόν που θα μας χόρταινε. Και ήρθες! Μόνο κάποιος που θα είχε νιώσει την πείνα και τη δίψα μας θα εύρισκε τη λύση. Εμείς πια αναπαυτήκαμε. Τώρα, εσύ, με τη λύση που βρήκες, πρέπει να διορθώσεις και το δικό σου λάθος.»

Τον έλυσε κι εξαφανίστηκε.

Ο Μανιός έμεινε μοναχός!

Χαρούμενος από τη μία, γιατί έσωσε τη ζωή του και τη ζωή της γης. Μα λυπημένος, γιατί για να μάθει το μυστικό της ζωής, έχασε τον αγαπημένο του φίλο.

Στράφηκε να φύγει όταν ο Γέροντας των Φώτων παρουσιάστηκε πάλι μπροστά του.

«Είσαι ευχαριστημένος;» τον ρώτησε.

«Πώς να' μαι;» απάντησε ο Μανιός. **«Έγινα σοφότερος, μα το πλήρωσα ακριβά».**

«Μην απελπίζεσαι», του είπε χαμογελώντας ο Γέροντας, **«ο δρόμος σου δεν τέλειωσε εδώ. Τώρα αρχίζει».**

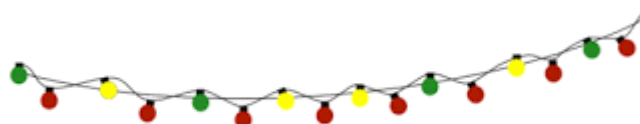
Και μονομιάς, ο Μανιός βρέθηκε μπροστά στον λάκκο του φαλακρού βουνού με τις λίγες γουλιές νερό και τους σκορπισμένους σπόρους γύρω-γύρω, εξαντλημένος από την πείνα και τη δίψα. Πόσο να είχε μείνει λιποθυμισμένος από την κούραση; Ούτε που ήξερε.

Με δίψα όρμησε να πει. Μα στάθηκε ακίνητος, λίγο πριν τα χείλια του ακουμπήσουν το νερό.

Έβγαλε το παγούρι του και χωρίς να αγγίξει σταγόνα, έριξε μέσα όλο το νερό.

Με πείνα, στράφηκε προς τους σπόρους. Άπλωσε το χέρι του, αλλά αυτό έμεινε ακίνητο, σα να πέτρωσε.

Έβγαλε το μαντήλι του και χωρίς να φάει ούτε έναν, τους σύναξε και το έδεσε κόμπο.

Τι και αν η κούραση; Τι κι αν η δίψα; Πετώντας έφτασε στο μέρος της συνάντησης με τον Καλούδη. Σε λίγο έφτασε κι ο φίλος του.

«Δε βρήκα τίποτε», του είπε. **«Εσύ;»**

Χωρίς να μιλήσει ο Μανιός του κούνησε το παγούρι. Μοιράστηκαν το νερό μέχρι την τελευταία γουλιά. Μετά άνοιξε μπροστά του και το μαντήλι με τους σπόρους. Τους μοιραστήκανε, μέχρι τον τελευταίο. Όσο ξαπόσταιναν ο Μανιός διηγήθηκε στον Καλούδη όλο του το όνειρο.

«Μα ήταν όνειρο;» αναρωτήθηκε ο Καλούδης.

Ο Μανιός στράφηκε προς την κορφή και δεν απάντησε.

Αρχισαν πάλι να ανεβαίνουν. Γρήγορα φτάσανε στο μποσάνι. Όλα εκεί μέσα ήταν ακριβώς όπως τα είχε δει ο Μανιός: Η πεντακάθαρη λίμνη, τα δέντρα με τους λαχταριστούς καρπούς και στη μέση το μεγάλο έλατο, το δέντρο της μοίρας της Γης, με τον κορμό του ολόσωστο, χωρίς ούτε ένα χτύπημα από κουτάλα. Πλησίασαν τα χείλια τους στο νερό κι εκείνο τους γέμισε δροσιά. Κόψανε και καρπούς και γέμισαν τα χείλια τους μέλι.

Ξάπλωσαν κάτω από τα κλαδιά του θεόρατου δέντρου. Όταν αποκοιμήθηκαν κάτι περίεργα πλάσματα που αντί για χέρια είχαν μακριές κουτάλες, ξεπρόβαλαν από τα δέντρα και τους σκεπάσανε με ξεραμένα φύλλα.

Το πρωί, τους ξύπνησαν οι καμπάνες των Θεοφανείων.

Γέμισαν τα παγούρια τους νερό και τα δισάκια τους με μελωμένα φρούτα.

«Και τώρα, που πάμε;» ρώτησε ο Μανιός.

«Για να σκεφτούμε», είπε ο Καλούδης. **«Δύο φορές σωθήκαμε με τη συμβουλή του σοφού γέρου»**.

Σκεφτήκανε και την ξανάπανε μαζί:

«Μια σαύρα, ένας κύκλος κι αυτά τα δυο κλειδιά θα σας σώσουν».

Με ανυπομονησία άνοιξαν τα δισάκια τους κι έβγαλαν τα κλειδιά, που τους είχε βάλει μέσα ο σοφός γέρος, όταν ξεκίνησαν. Και τότε, με έκπληξη κατάλαβαν, πως τους είχε δώσει τα κλειδιά των πατρικών σπιτιών τους.

«Πίσω πρέπει να γυρίσουμε», είπε ο Μανιός. **«Ημαστε πια πλούσιοι. Η ευτυχία μας περιμένει στο χωριό μας»**.

Ο Καλούδης συμφώνησε.

Μετά από άλλες έντεκα μέρες ταξίδι, τα πρώτα σπίτια φάνηκαν από μακριά.

Τα ίδια μικρά χωράφια, τα ίδια μικρά σπίτια. Όμως νιώσανε, σα να βρέθηκαν στον Παράδεισο.

Στο έμπα του χωριού, τους υποδέχτηκε ο σοφός γέρος. Τους χαμογέλασε και τους οδήγησε στα σπίτια τους. Και μόνο όταν ο Μανιός βρέθηκε μόνος, κατάλαβε, πως ο σοφός γέρος του χωριού ήταν ίδιος με τον Γέροντα των Φώτων.

Ο Καλούδης κι ο Μανιός δεν ξαναφύγαν. Έζησαν για πάντα εκεί, μοιράζοντας ο καθένας με όλους τους συγχωριανούς ό,τι έπεφτε στα χέρια του. Για χρόνια πολλά τους θυμόντουσαν να περπατάνε μαζί στα σοκάκια του χωριού, πάντα χαρούμενοι, πάντα με έναν καλό λόγο στο στόμα.

Και τίποτε δεν τους έλειψε ποτέ, ίσαμε αυτή την ώρα που σας διηγίμαι αυτή την ιστορία.
